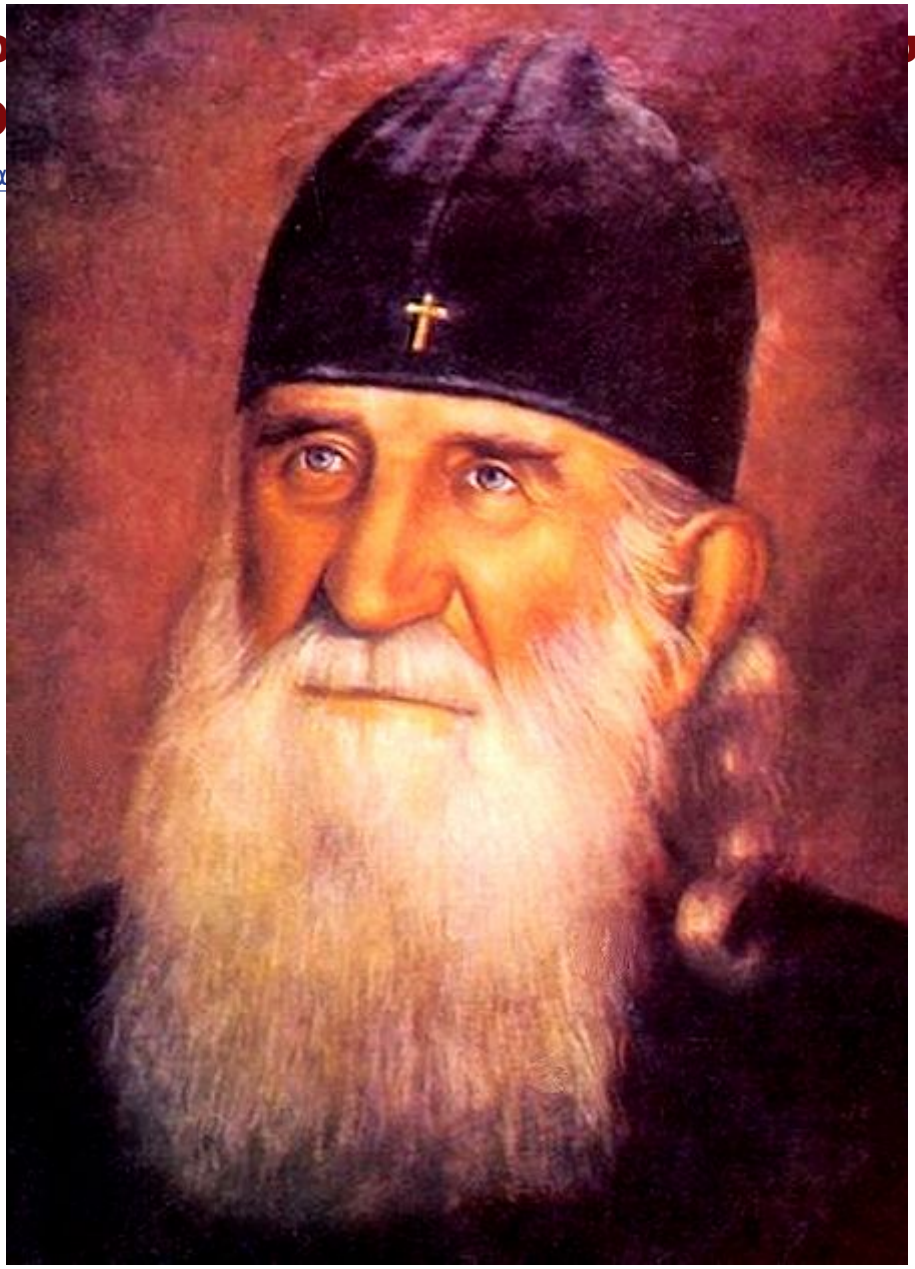
2 Φεβρουαρίου 2015

Αγ. Ιο σαν Ναός του Θ

Ορθοδοξία

Άγιος Ιουστίνος

Πόποβιτς

Εδώ βρίσκεται το θειο γνώρισμα της ανθρώπινης ύπαρξης: ότι ο Θεός την γεμίζει, ότι ο Θεός γίνεται το περιεχόμενο της, ότι ο Θεός ζει σ’ αυτήν σαν σε δικό του ναό, οίκο του, σώμα του. Η ανθρώπινη φύση έχει εκπληρώσει αυτό το γνώρισμα στην τελειότητά του στο πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού. Στο πρόσωπα του Χριστού ο άνθρωπος είναι εξολοκλήρου πλήρης Θεού και είναι στ’ αλήθεια ναός Θεού, στον οποίο «κατοικεί παν το πλήρωμα της Θεότητος σωματικώς» (Κολ. β’ 9). Αυτός είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Και οι χριστιανοί είναι χριστιανοί διότι

είναι όπως είναι αυτός: είναι δηλαδή κι αυτοί ναός του Θεού όπου ζει το Πνεύμα του Θεού, δηλαδή το Άγιο Πνεύμα

Με ποιό τρόπο ζει κάποιος μέσα στο ναό του Θεού; Με τη θεία λατρεία με την προσευχή. Αυτή είναι η πιο φυσική σχέση του ανθρώπου με το Θεό, του πλάσματος με τον Πλάστη, Σωτήρα και Προπονητή, από τον οποίο, στον οποίο και διά του οποίου υπάρχουν τα πάντα.

Αυτός που βρίσκεται στο ναό ζει με την προσευχή. Και η προσευχή φέρνει πάντα μαζί της κι όλες τις ευαγγελικές αρετές και ζει μέσω αυτών. Η προσευχή ζει μέσω της πίστης και της αγάπης, της ελπίδας και της υπομονής, της ταπεινότητας και της πραότητας, της καλοσύνης και του ελέους, της αγρυπνίας και της νηστείας και μέσω των άλλων αρετών που υπάρχουν. Διότι κάθε αρετή τελειοποιείται μέσω της προσευχής και μόνο διά της προσευχής η κάθε αρετή φτάνει στην τελειότητά της και την διατηρεί. Ουσιαστικά η αγάπη, η ελπίδα, η νηστεία, η ταπείνωση, το έλεος και κάθε αρετή που κάνει το χριστιανό πραγματικό χριστιανό προέρχεται από την προσευχή.

Επειδή ο χριστιανός είναι ναός του Θεού στον οποίο κατοικεί το Πνεύμα του Θεού (Α’ Κορ. ς’ 19), η ζωή του δεν είναι τίποτε άλλο από μια συνεχής θεία λατρεία. Κάθε σκέψη του χριστιανού, κάθε του αίσθηση, κάθε του πράξη μετέχει στη θεία λατρεία που αδιάκοπα επιτελείται στο θρόνο της καρδιάς του.

Ο ναός του Θεού είναι πλήρης από αγγέλους του Θεού, από Αγίους του Θεού, από τις άγιες εικόνες τους. Μπορεί κανείς πραγματικά να ζει με όλα αυτά με κάποιο άλλο τρόπο ζωής, παρά με ένα τρόπο άγιο, ευαγγελικό, που έχει σαν επίκεντρο την προσευχή;

Ο χριστιανός είναι ναός του Θεού αν η ψυχή του είναι ζωντανό εικονοστάσι, με Άγιο δίπλα στον Άγιο, με υπηρέτη του Θεού πλάι στον υπηρέτη του Θεού, με δίκαιο πλάι στο δίκαιο. Κι αν οι σκέψεις, οι αισθήσεις, οι πράξεις του είναι αναρίθμητα καντήλια που καίνε μπροστά τους. Κι αν οι ευαγγελικές του αρετές είναι χρυσά θυμιατήρια από τα οποία η ευωδία της μυρωμένης ευώδους ευαγγελικής διάθεσης αναδίνει ειρηνικά και ασταμάτητα

Ο ναός του Θεού παραμένει ναός όσο καιρό παραμένει «οίκος προσευχής» (Ησ. νς’ 7), όσο η λατρεία του Θεού, η θεία λατρεία, λαμβάνει χώρα σ’ αυτόν. Μόλις αυτή σταματήσει μετατρέπεται σε «σπήλ*αιον λ*ηστ*ών*». Τότε πονηροί λογισμοί, απωθητικά αισθήματα και πράξεις διαβολικές κατοικούν σαν ληστές μέσα του. Και λεηλατούν και σκοτώνουν ό,τι ιερό και όσιο υπάρχει μέσα στον άνθρωπο. Και τελικά ο άνθρωπος μετατρέπεται ολοκληρωτικά σε «σπήλαιον ληστών». Ο ναός του Θεού καταστρέφεται, τα καντήλια θρυμματίζονται, τα θυμιατήρια σπάζουν!

Κι όμως, ο άνθρωπος πρωταρχικά πλάστηκε από το Θεό σαν ναός του Θεού· μια θεόμορφη ψυχή τοποθετήθηκε στο σώμα του ώστε ολόκληρη η ζωή του να υπηρετεί το Θεό, με μια λαχτάρα να προσεύχεται στο Θεό. Κοντά σ' αυτά σαν τόπος κατοικίας του δόθηκε ο παράδεισος, ένας κόσμος που ο ίδιος από μόνος του αποτελούσε ένα μεγαλειώδη ναό του Θεού.
Αλλά μόλις ο άνθρωπος αγκάλιασε την αμαρτία και την έβαλε μέσα του και μέσα στον κόσμο που ήταν γύρω του, η λατρεία του Θεού σταμάτησε κι άρχισε η λατρεία του διαβόλου. Κι ο άνθρωπος, αυτός ο θαυμαστός ναός του Θεού, μεταβλήθηκε σε «σπήλαιον ληστών». Έτσι ήταν ο κόσμος γύρω του. Και σαν τον ληστή ο διάβολος άρχισε να ξεθυμαίνει και να λυσσομανά πάνω στους ανθρώπους με τις αμαρτίες, τα εγωιστικά πάθη και το θάνατο.
Όμως ο Κύριος που αγαπά την ανθρωπότητα έγινε άνθρωπος με στόχο να μεταμορφώσει τον άνθρωπο και να τον κάνει ναό του Θεού για μια ακόμη φορά. Και όντως στο πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού, ο άνθρωπος εμφανίστηκε σαν ο τέλειος και πανάγιος ναός του Θεού. Το σώμα του Θεανθρώπου ήταν στ' αλήθεια ναός του Θεού στον οποίο ο Θεός κατοικούσε και συνεχώς υπηρετείτο και λατρευόταν. Και μόνο στον Θεάνθρωπο Χριστό εμείς οι άνθρωποι για πρώτη φορά είδαμε καθαρά ποιός είναι ο αληθινός άνθρωπος -σαν ναός του Θεού και ποιά είναι η αληθινή ζωή του ανθρώπου- η ζωή σαν μια αδιάκοπη λατρεία του Θεού.
Από τότε η Εκκλησία του Χριστού δεν είναι τίποτε άλλο παρά το Θεανθρώπινο σώμα του, ο ζωντανός ναός του Θεού, όπου κάθε τι το ανθρώπινο έχει ζωή επειδή υπηρετεί και λατρεύει αδιάκοπα το Θεό. Και το Πνεύμα του Θεού, το Πνεύμα το Άγιο. ζει σαν ψυχή στο θεανθρώπινο σώμα της Εκκλησίας από την ημέρα της αγίας Πεντηκοστής. Από τότε κάθε άνθρωπος έχει τη δυνατότητα, με τη χάρη του Θεού, να γίνει «ναός Θεού», αν γίνει μέλος του θεανθρώπινου σώματος της Εκκλησίας του Χριστού. Αν γίνει μέλος, τότε το Πνεύμα το Άγιο κατοικεί σ' αυτόν. Και μαζί με το Άγιο Πνεύμα ο Πατέρας και ο Υιός, η Αγία και αδιαίρετη Τριάδα!
Κατ' αυτόν τον τρόπο ο χριστιανός γίνεται ναός της Παναγίας Τριάδας, στον οποίο η θεία λατρεία του τριλαμπούς Θεού και Κυρίου επιτελείται αδιάκοπα. Αυτό αρχίζει με το άγιο Βάπτισμα. Το Άγιο Πνεύμα εγκαθίσταται στο βαπτισμένο χριστιανό και κατοικεί σ' αυτόν μαζί με τον Πατέρα και τον Υιό. Κατ' αυτόν τον τρόπο η ζωή του αληθινού χριστιανού είναι αιώνια θεία λατρεία, υπηρεσία του ενός εν Τριάδι Θεού διά του Αγίου Πνεύματος.
Ο πνευματοφόρος Απόστολος (ο Παύλος) γράφει στους Κορινθίους: «ουκ οϊδατε ότι το σώμα υμών ναός του εν υμίν Αγίου Πνεύματος εστίν, ου έχετε από Θεού: …υμείς γαρ ναός Θεού έστε ζώντος» (Α' Κορ. ς' 19. Β' Κορ. ς' 16).
Πηγή: orthognosia.blogspot.gr